

Ministrování s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

MODLITBA OTČE NÁŠ (LATINSKY – OPAKOVÁNÍ)

Ahoj, pomocníci Největšího Borce na světě!
Doufám, že se vám z minulé lekce latiny nezašmodrchala hlava jako mně!
Budiž nám povzbuzením, že znalostí modlitby Otče náš latinsky stoupla v hodnotě naše ministrantská služba :-).

Nyní je vaším úkolem rozházené cedulky doplnit do textu.
(Nedoplňujte český text, to je jenom nápověda pro vás)

qui es in caelis,
sanctificetur nomen tuum.
regnum tuum.
Fiat voluntas tua
sicut in caelo,
Panem nostrum cottidianum da
nobis hodie, et dimitte nobis
debita nostra,
sicut et nos dimittimus debitoribus
Et ne nos inducas in tentationem
sed libera nos a malo.

Amen.
Amen.

Pater noster
Otče náš

nostris.
našim.

Adveniat
Přijď

et in terra.
tak i na zemi.

Laudetur Jesus Christus!

Co to?

No, to je přece křesťanský pozdrav latinsky. Znamená to:
Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a odpovídá se: až na věky, což se latinsky řekne: in aeternum (čti eternum).

Tak teď už mě jen tak někdo nezaskočí :-)!
Laudetur Jesus Christus!

Ferda Kuliferda

NEZLOMNÝ

Nová Francie, jak se tehdy přezdívalo východním břehům Kanady, nebyla země pro slabochy. Kdo se chtěl pokusit o snadnou cestu za štěstím, plul tehdy z Evropy do Karibiku nebo jinam do jižnějších kolonií Nového světa, kde šlo levně snít pod palmami. Zato tady na severu, v kraji kolem Velkých jezer, se musel člověk ohánět, aby vůbec přežil. A přece mnozí přicházeli a někteří i zbohatli obchodem s kožešinami, které od indiánů získávali výměnou za pár evropských cetek.

Když roku 1636 stanul na březích této země, kde se střídá krátké období bahna s dlouhým obdobím sněhu, mladík jménem Izák Jogues, napsal domů mámě, že je nejspíš v nebi. Nebyl to však blázen ani zlatokop, ale tak trochu snilek, který si už jako kluk poslouchající doma u rodinného krbu historky o misionářích, nepřál nic jiného, než jít mezi indiány a ukázat jim Krista. V sedmnácti vstoupil k jezuitům a pak rok co rok prosil, aby byl poslán přes oceán. Teď se jeho sen konečně splnil.

S prázdnýma rukama se vypravil do hurónských osad, kde již před ním působili jiní jezuitští otcové – „černá roucha“, jak jim místní přezdívali – a stal se indiánem mezi indiány. Jedl jejich jídla, snášel jejich hlad, v zimě putoval ve stopách zvěře zmrzlou krajinou a cestou si získával srdce lovců a tu a tam i někoho ulovil pro Pána.

Když se 3. srpna roku 1642 vracel doprovázen křesťanskými Hurony se zásobami zpět z města Quebec City, byla výprava přepadena Mohawký. Říkali si „Strážci východní brány“ a v touze po nových lovištích vyhlásili nedávno válku všem okolním kmenům. Byli to ti nejkrutější bojovníci, a pokud jde o dýmky míru – nekuřáci. Jestliže někoho nenáviděli víc než Hurony, pak Hurony, kteří se nechali oblouznit náboženstvím kříže.

Izákovi se během přepadení nejprve podařilo skrýt se ve křoví, ale když viděl, že přátelé upadli do zajetí, přidal se k nim a vzdal se, aby je mohl posilovat v čase zkoušky. V táboře bili Mohawkové zajatého misionáře holemi, vytrhali mu nehty, ohlodali mu horní články prstů až na kost a na obou rukou mu uřízli palec i ukazovák. Vodili ho pak po vesnicích jako hračku pro další členy kmene. Děti mu sypaly řeřavé uhlíky na nahé tělo, vesničané ho bodali klacky do ran a jizev. Nakonec byl pověšen na dřevěnou fošnu a zůstal zde viset, dokud se nad ním jeden z Mohawků neslitoval. Zabít ho nechtěli, protože tušili, že Evropana bude možno prodat za výkupné. Patnáct měsíců jim tedy zmrzačený otročil. Sbíral v lese dřevo, poslouchal rozhovory a učil se mohawskému jazyku. Často se třásl zimou nebo blouznil hladem, ale kdykoliv měl jen trochu sílu, vyprávěl místním o Kristu.

Nakonec se ho zzelelo jednomu Holanďanovi z kolonie Nový Amsterdam (dnešní newyorský Manhattan), vykoupil ho a umožnil mu cestu zpět do Francie. Doma v Evropě byl Izák přijat jako „živý mučedník“. Máma mu v slzách líbala ruce a papež Urban se s francouzskou královnou předbílali v počtách, jimiž navrátilce zahrnou. Vodili ho ke dvoru, chválili ho a opěvovali. Představený řádu mu byl připraven splnit každé přání.

Zpátky k Mohawkům?!
Izáku, vy nemáte všech pět pohromadě!

„Pošlete mě do Kanady,“ řekl Izák. Na podzim roku 1646 stál u svých Mohawků znovu. Je to skutečně on? Co ho sem přivádí? Nemohli věřit, že se vrátil, ale podle pahýlů na rukou ho poznali. Na prahu dlouhé zimy, 18. října, ho ubili tomahawkem, hlavu nabodli na kůl a tělo vhodili do řeky. Ale mnozí mezi indiány si ještě po generace vyprávěli o muži jménem Ondessonk, „Nezlomný“, který jim kdysi ukázal onoho podivného Boha, jenž oběti nežádá, ale sám se obětoval pro člověka.

Ilustrace: Helena Flíková